

ՆԱՅԱՍԱԿԱՆԻ ՆԱԼՐԱԳԴԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 1
ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՍՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

24 հունվարի 2014թ.

Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանի
թիվ 1 դատական կազմը՝

Նախագահությամբ՝ Վ. Նովհաննիսյանի
Անդամակցությամբ՝ Ա. Պետրոսյանի
Մ. Թովուզյանի

Ուսումնասիրելով Ռոբերտ Կարապետյանի դիմումով գործը
քննության ընդունելու մասին հարցը,

Պ Ա Ր Զ Ե Յ.

ՆՆ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի համաձայն Ռոբերտ Կարապետյանը 28.12.2013թ. դիմել է ՀՀ սահմանադրական դատարան, խնդրելով. «ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 168-րդ հոդվածի 1-ին մասի 3-րդ կետի եւ 169-րդ հոդվածի 1-ին մասի դրույթները ճանաչել ՀՀ Սահմանադրության 42-րդ հոդվածի պահանջներին հակասող՝ անորոշության հիմքով եւ պարզաբանել»:

Վիճարկվող դրույթների տառացի մեկնաբանության եւ համակարգային վերլուծության արդյունքում դիմողը կարծում է, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 168-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-8-րդ կետերով նախատեսված դատական ծախսերը բոլոր դեպքերում վճարվում են պետական բյուջեից, իսկ նույն օրենսգրքի 168-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-6-րդ կետերով նախատեսված դատական ծախսերը՝ կարող են կատարվել դատապարտյալի կողմից, միաժամանակ վկայակոչելով ՀՀ

Սահմանադրության 42-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ դրույթը՝ որպես վերոնշյալի հակասահմանադրականության հիմնավորում:

Դատական կազմը հիմնվելով դիմումի և կից փաստաթղթերի ուսումնասիրության վրա և ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ և 69-րդ հոդվածների պահանջներով, գտնում է, որ գործի քննության ընդունումը սահմանադրական դատարանի կողմից ենթակա է մերժման հետևյալ պատճառաբանությամբ:

1. Դիմումին կից ներկայացված փաստաթղթերի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ դիմողը չի ներկայացրել պատշաճ իրավական հիմնավորումներ վիճարկվող դրույթների ենթադրյալ հակասահմանադրականության վերաբերյալ: Դատական կազմը հարկ է համարում նշել, որ վիճարկվող դրույթներից առաջինում՝ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 168-րդ հոդվածի 1-ին մասի 3-րդ կետում, հստակեցվում է դատական ծախսերի բովանդակությունը, իսկ երկրորդում՝ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 169-րդ հոդվածի 1-ին մասում, սահմանվում է դրանց գանձման կարգը: Վերոնշյալ իրավադրույթների վերլուծությունից պարզորեն երևում է, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 169-րդ հոդվածի 1-ին մասի պահանջով՝ դատական ծախսերի կատարումը /168-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-6-րդ կետեր/ դատարանի կողմից կարող են դրվել դատապարտյալի վրա: Այսինքն, դատարանն ինքն է որոշում ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 168-րդ հոդվածի 1-6-րդ կետերով նախատեսված դատական ծախսերը դատապարտյալի վրա դնելու պարտականությունը: Միաժամանակ, այդ պարտականությունները ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքով նախատեսված պարտականություններ են, դրանք սահմանվել են օրենսդրի կողմից: Հետևաբար, դիմողի փաստարկներն առ այն, որ դատարանն իր վրա է դրել օրենքով չնախատեսված պարտականություններ, ակնհայտ անհիմն են և սահմանադրաիրավական վեճ չեն առաջացնում:

Միաժամանակ, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասը՝ որպես անհատական դիմումի ընդունելիության պարտադիր պայման, սահմանում է, որ դիմումը պետք է պարունակի ՀՀ Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ: Այս համատեքստում ՀՀ սահմանադրական դատարանն իր ՄԴՈ-839 որոշման մեջ ձևակերպված դիրքորոշման համաձայն, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասն ամրագրում է վիճարկվող դրույթի՝ Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ ներկայացնելու՝ դիմողին ներկայացվող պահանջը, համաձայն որի՝ վիճարկվող օրենքի դրույթի հակասահմանադրականությունը պետք է հիմնավորված լինի օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասում նշված որևէ հատկանիշով: Դիմումի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ առկա չէ օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասով պայմանավորված խնդրո առարկա դրույթի ենթադրյալ հակասահմանադրականության որևէ հիմնավորում:

2. Բացի նշվածից, դիմողը չի հիմնավորել, թե վիճարկվող նորմի «հակասահմանադրականության» արդյունքում իր որ սահմանադրական իրավունքն է խախտվել, ինչպես նաև չի հիմնավորել իր սահմանադրական իրավունքների ենթադրյալ խախտման փաստի և վիճարկվող դրույթների հակասահմանադրականության միջև պատճառահետևանքային կապի առկայությունը, ինչը, ըստ «Սահմանադրական

դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի եւ ՀՀ սահմանադրական դատարանի՝ ՄԴՈ-839 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշման, անհատական դիմումն ակնհայտ անհիմն համարելու հիմք է:

3. Դատական կազմը գտնում է, որ դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հետեւանքները նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, հետևաբար, խնդրո առարկա դրույթների սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողն ընդամենը բարձրացնում է դրանց կիրառման իրավաչափության հարց՝ փորձելով այն քողարկել խնդրո առարկա դրույթների հակասահմանադրականության վիճարկմամբ: Փաստորեն դիմողը, վերոհիշյալ դրույթների սահմանադրականության հարցի վիճարկման պահանջի քողի ներքո իրականում բարձրացնում է դրանց կիրառման իրավաչափության հարց: Համաձայն ՀՀ սահմանադրական դատարանի ՄԴԱՈ-21 որոշմամբ սահմանած իրավական դիրքորոշման, բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարց, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով:

Ելնելով վերոշարադրյալից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին, 6-րդ կետերով, ինչպես նաեւ 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասով՝ ՀՀ սահմանադրական դատարանի թիվ 1 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

Քաղաքացի Ռոբերտ Կարապետյանի դիմումով գործի քննության ընդունումը մերժել:

Նախագահող

Անդամներ

24 հունվարի 2014թ.
ՄԴԴԿՈ/1-1